

Zbawienie

Wierzymy, że człowiek, z powodu grzechu, znajduje się w stanie całkowitego upadku, który dotknął każdą część jego natury i oddzielił go od Boga (Rz 3:10-12, 23; Ef 2:1-3). W swojej grzesznej naturze człowiek jest duchowo martwy i niezdolny do zbawienia o własnych siłach. Jego wola, skażona grzechem, nie jest w stanie odpowiedzieć na Boże wezwanie bez nadprzyrodzonej interwencji łaski (Jr 17:9; Jn 6:44; Rz 8:7-8; 1 Kor 2:14). Wyzwolenie z tego stanu jest możliwe jedynie przez suwerenne działanie Bożej łaski, która ożywia serce człowieka (Ef 2:4-5, 8; Kol 2:13-14). Zbawienie człowieka nie pochodzi z jego własnej decyzji, lecz jest wynikiem Bożego suwerennego powołania (Jn 6:44; Rz 9:16; Flp 2:13).

Wierzymy, że wybór do zbawienia jest aktem suwerennej Bożej łaski, dokonany przed założeniem świata. Nie opiera się on na uczynkach ani przewidywanej wierze człowieka, lecz jedynie na Bożym miłosierdziu (Ef 1:4-7, 11; Rz 8:28-30; 2 Tes 2:13; Tt 3:4-7).

Wierzymy, że zbawienie i usprawiedliwienie jest całkowicie z łaski Bożej, oparte na odkupieniu przez Jezusa Chrystusa i Jego przelanej krwi, a nie na ludzkich zasługach ani uczynkach. Jest to akt, w którym uznaje On za sprawiedliwych tych, którzy przez wiarę w Jezusa Chrystusa upamiętują się ze swoich grzechów i wyznają Go jako Pana (Rz 10:9-10; 1 Kor 12:3; Ef 2:8-10; Flp 2:11; 1 Pt 1:18-19). Usprawiedliwienie polega na przypisaniu naszych grzechów Chrystusowi i przypisaniu nam Jego sprawiedliwości (Kol 2:14; 1 P 2:24; 2 Kor 5:21). Dzięki temu Bóg jest „sprawiedliwym i usprawiedliwiającym tego, który wierzy w Jezusa” (Rz 3:26).

Wierzymy, że Bóg uczynił usprawiedliwionych uczestnikami łaski usynowienia, zaliczając ich do swoich dzieci, które posiadają swobody i przywileje i mogą wołać do Niego: „Abba, Ojciec”. (Rz 8:15).

Wierzymy, że Chrystus przez swoje posłuszeństwo, składając ofiarę i przelewając Swoją krew na Golgocie oraz znosząc cierpienia jako karę, całkowicie zaspokoił wymagania Bożej sprawiedliwości, płacąc pełny dług za grzechy tych, którzy są usprawiedliwieni (Iz 53:5-6; 2 Kor 5:21; Hbr 10:14).

Wierzymy, że prawdziwe odrodzenie przynosi owoce w postaci uczynków godnych upamiętania, które świadczą o przemienionym życiu (Ef 2:10; 1 Kor 6:19-20). Wierzący wzrasta w świętości na tyle, na ile poddaje się prowadzeniu Ducha Świętego i posłuszeństwu Bożemu Słowu (Ef 5:17-21; Flp 2:12b; Kol 3:16; 2 Pt 1:4-10). Proces ten prowadzi do coraz większego upodobnienia się do Chrystusa (2 Kor 3:18).

Wierzymy, że każda zbawiona osoba doświadcza codziennego duchowego konfliktu, w którym nowe stworzenie w Chrystusie walczy z cielesnymi pragnieniami. Choć ta walka trwa przez całe życie i nigdy nie prowadzi do całkowitego usunięcia grzechu, Duch Święty mieszkający w nich, daje im moc, by zwyciężać nad grzechem (Gal 5:16-25; Ef 4:22-24; Kol 3:9-10; 1 Pt 2:11). Uświęcenie, choć obejmuje całego człowieka, nie osiąga pełni w tym życiu, gdyż pozostałości zepsucia grzechu nieustannie wpływają na wszystkie części człowieka. (Rz 7:18,23; Ga 5:17).

Wierzimy, że wszyscy odkupieni, raz zbawieni, są utrzymywani mocą Bożą i w ten sposób są bezpieczni w Chrystusie na zawsze, a Bóg, w swoim przymierzu łaski, zagwarantował zachowanie wierzących w stanie zbawienia. (J 5:24; 6:37-40; 10:27-30; Rz 5:9-10; 8:1, 31-39).

Wierzimy, że przywilejem wierzących jest radowanie się pewnością ich zbawienia dzięki świadectwu Słowa Bożego (1Kor 1:4-8; Ef 4:30; 1 P 1:5), jednakże ta pewność nie jest zaproszeniem do życia w grzechu. Słowo Boże zdecydowanie zabrania wykorzystywania wolności chrześcijańskiej jako sposobności do grzesznego życia i cielesności (Rz 6:15-22; 13:13-14; Ga 5:13, 25-26; Tt 2:11-14). Choć usprawiedliwieni nie mogą utracić swojego usprawiedliwienia, to jednak z powodu grzechu mogą doświadczyć Bożego, ojcowskiego karcenia (Hbr 12:5-13, Obj 3:19). Dlatego nieustanne upamiętywanie się z każdego grzechu jest koniecznością w życiu wierzących.